

ZLOMY A PÁ~ELOMY - III.

Ášter½, 23 Á™Á-jen 2012

Je to stejnĀ› zajímavé, jak se z dá›tského lenocha stává v prĀ~bĀ›hu Á›ivota workoholik. Jinak se to moje poslední období nazvat nedá a nemá smysl si namlouvat, Á›e je to doÁ•sné. Nikdy by mĀ› nenapadlo, Á›e se jednou pĀ™istihnu pĀ™i tom, A jsem nesvĀ›j, kdyÁ¾ mám troškaron;ku volna. JenÁ›e co teĀ• na podzim s tím. V létĀ› bych se šel nĀ›kam rozloÁ¾it ale teĀ•?

Holky mĀ› nechaly doma s Majdou, aĀ› si odpoĀ•inu, Á›e si vyrazí na nákup. Sotva cvakly dveĀ™e, chtĀ›l jsem si to oprat upĀ™imnĀ› uÁ›it. Majolenka spala v postýlce a protoÁ›e do spaní jsem se nutit nechtĀ›l, sáhl jsem po hodnĀ› dlouho neĀ•ter. Byla to taková hroznĀ› stará polská detektivka z anglického prostĀ™edí, jedna z mála knih, co jsem si vzal kdysi s sebou. Ani nevím proč – prvnĀ› jsem ji Ā•etl snad v patnácti, prostĀ› byla nĀ›jak víc „osobní“. Autor v ní vystupuje jako hlavní hrdina, v podstatĀ› je to komorní konverzaĀ•ní pĀ™ibĀ›h, pĀ™esnĀ› to u Ā•eho bych si mĀ›l odpoĀ•inout. „ dosáhl Joe vĀ›ku tĀ™iceti pĀ›ti let a nemĀ›l pocit, Á›e by jeho Á›ivot byl Ā•imkoliv naplnĀ›n. Na stranĀ› Má dáti toho chybĀ›l moc.“ ÚĀ•etnictví. PĀ™esnĀ›. Já si tady Ā•tu, a pĀ™itím jsem nejmíĀ› mĀ›síc na úĀ•etnictví ani nešáhl. OdloÁ¾ kníÁ¾ku, vyloupl se z postele (všimli jste si nĀ›kdy, Á›e kdyÁ¾ se k miminu chováte pĀ™irozenĀ›, tak se neprobudí?) se do ní s notebookem. Lepší chvilku na doplnĀ›ní svého Má dáti nenajdu. Kdykoliv pracuju, dost Ā•asto si u toho povídám. Jsou lidé, kteĀ™í tvrdí, Á›e jsem cvok, ale mnĀ› to pomáhá. To povídání si, myslím. TakÁ›e to za chvilku v loÁ¾nic vypadalo nĀ›jak takhle:„Hm. Ā•eili za pozdní telefon nám pĀ™idali sto tĀ™icet korun. Hm. Poslední klient ještĀ› nezapltil za program … „„grííinghaa“„PĀ™edposlední splátka za notebook…“„huuuuuuuug“„A zaplatím sociálku uÁ¾ tenhle týden?“„néééééééééééé“ Tak to pĀ™irozený chování asi moc nefunguje :-))Majolenka leÁ¾í na bĀ™íšku (pase oveĀ•ky se tomu Á™íkalo tuším, ale jestli i na Slovensku?) a Á›ivĀ› se mnou diskutuje. Opravdu diskutuje, Á›ádné hladové pĀ™íznačky. OĀ•i má navrch hlavy a vyloÁ¾enĀ› Ā•eká, aĀ› zase nĀ›co Ā™eknu...„No tak nezaplatíme. Ale jídlo musíme.“„uuuugheeeeeeee!!!“ Ty oĀ•i má krásný. Jestli jí to zĀ•stane do dospĀ›losti, tak se z ní budou kluci stĀ™ílet. OstatnĀ› pár obĀ›tí uÁ¾ má na triku i Myška, Ā™ekl bych.„Má Myška kluka, Majdo?“Na chvíli se zarazila, asi slíbila, Á›e o tom nebude mluvit.Pak se rozesmĀ›je a rozpovídá: „huuugheeeeeehug. PaĀ›a! Eeeee“ „PaĀ›a se jmenuje? Zajímavý. Chceš nĀ›co pĀ™eĀ•íst?“SouhlasnĀ› se rozkývala a pĀ™idala nĀ›jakou tu batolecí frázi.V zájmu výchovy jsem nesáhl zpátky po plytk detektivce, ale po uĀ•ebnici makroekonomii – aspoĀ› to vyuÁ¾iju na zkoušku.„Tak poslouchej Majdo, tohle se ti bude hodit.“ A zaĀ•al jsem jí Ā•íst o spotĀ™ebĀ›, produktu, investicích a vĀ›bec o spoustĀ› vĀ›cí, který jsou v úplnĀ› na nic. Ne, Á›e by byly hloupý nebo nepouĀ›itelný .. ale hlas lidu je aspoĀ› na chvíli hlas boÁ¾í a kĀ™esla je tĀ™eba No schválnĀ› se na to, Majdo, podívej – poĀ™ád, Á›e chceme vládu odborníká~ a kdyÁ¾ to dneska shrneme, tak to vypadá asi takhle:ministr financí je chemik, obrany archiváĀ™, práce a sociálních vĀ›cí milionáĀ™ a podnikatel, zemĀ›dĀ›lství hasiĀ•, prĀ›myslu lékaĀ™, školství bachaĀ™, vnitra taxikáĀ™ a kultury druĀ›ináĀ™ka. „NemĀ›l bych jít dá›la švadlenu?“„huuuuuuuuuuuurgh“„Ale ty šatiĀ•ky ode mĀ› bych ti nepĀ™ál, Majolenko.“Cvakly dveĀ™e, a i Majolenka pochopila, Á›e pĀ™išlo jídlo. ProĀ• si matky poĀ™ád myslí, Á›e je n batolata rádí i z jiných dá›vodĀ™. To by pak opravdu otcové byli úplnĀ› zbyteĀ•ný. A to tedy nejsme. AspoĀ› my nĀ›kteĀ™í. „Je tam zima, takováhle,“ zajela mi Pavlína pod peĀ™inu. „MnĀ› nevydĀ›síš, láska m Chceš ohĀ™át?“UÁ¾ to vypadalo, Á›e jo, ale pak se troškaron;ku rozhlídla. „Tys pracoval, Á›e?“„To není úplnĀ› pravda. Jen jsem si povídal s Majolenkou a chtĀ›l jsem, aby se jí nĀ›co z toho hodilo do Á›ivota.“ „Jirko. MĀ›l sis odpoĀ•inout. AspoĀ› jeden den.“„No vĀ›dyĀ› jo. Opravdu si myslíš Á›e jsem s Majdou Ā™ešil nĀ›co dá›leÁ¾itýho?,“ usmál jsem se.„Tati, po obĀ›dĀ› skoĀ•im ven, nebude po mnĀ› nĀ›co chtít?“ houkla na mĀ› Myška.„Nebudu .. a pozdravuj PáĀ›u.“ „PáĀ›u? A to je kdo?“„Kto je PáĀ›a?“ zeptala se i Pavlína.„JeĀ›íš, jakej PáĀ›a? Co vás to bere?“„Mno tak si holt Majda vymýšlela,“ shrnul jsem to. „CoĀ›e?“„MĀ›l jsem debatu s tvou sestrou, a ta mi napráskala, Á›e máš nĀ›jakýho PáĀ›u.“„Ty bonzáku!“ Myška ji ze srandy zahrozila. JenÁ›e Majdu ani nenapadlo, aby se pĀ™i jídle nechala rušit. ONA Majda hladověcuala a já zavĀ™ela oĀ•i. Zítřa musím zas k soudu. Náhlé úmrtí mého ex-manĀ›ela vĀ›cí znaĀ•nĀ› zkomplikovalo. NemluvĀ› o tom, Á›e jsem musela rozdychat existenci pĀ›tadvacetiletého syna, o kterém jsem nemĀ›la ponĀ›tí. Mluvila jsem s ním krátce po pohĀ™bu. Hezký kluk, jak jinak. Tátova smrt ho nechala pomĀ›rnĀ› chladným, nikdy se nestýkali. Nedalo mi nezeptat se, jestli si mĀ›j manĀ›el po celou dobu Ā™ádnĀ› plnil aspoĀ› vyĀ›ivovací povinnost – v Á›ivotĀ› jsem doma nevidĀ›la ni papír, co by s tím mohl nĀ›jak souviset. Prý ano. Maminka prý vĀ›dycky dostala, o co si Ā™ekla. Maminku jsem ovšem nevidĀ›la, je dlouhodobĀ› v zahraniĀ•í. Docela bych na ni byla zvdĀ›davá. Podobá se na mne? ProĀ• mi vlastnĀ› Karel nikdy neĀ™ekl, Á›e má syna? A proč opustil jeho matku? Na tyhle otázky uÁ¾ nedostanu odpověĀ•.... NicménĀ› nevypoĀ™ádané společné jmĀ›ní manĀ›elĀ™ po rozvodu hodnĀ› komplikuje dá›dické Ā™ízení. Proto bude zítřa další stání. Kdyby byl a podán návrh, neÁ¾ došlo k úmrtí, bylo by to jednodušší... takhle se musí zaĀ•ínat od nuly. No, uvidíme, jak to dopadne. Majda mi usnula u prsu. JemnĀ› jsem jí vsunula do pusinky konec malíĀ•ku, abych zrušila podtlak, vytáhla bradavku a odtáhla se od ní, abych se mohla pro zmĀ›nu pĀ™ivinout k Jirkovi. Má toho chudák opravdu moc. Ty dvanáctky jsou dá›sné. Ale musíme to vydrĀ›et do jara, kdy skonĀ•í nevjĀ›tší splátky. Pak bude urĀ•itĀ› líp. Políbila jsem Jirku na krk a on se jen zamrvil. Usnul stejnĀ›, jako jeho dcera. Zaplavila mĀ› velká vlna nĀ›hy. Miluju vás tak moc... pĀ™eĀ¾ijem cokoliv. ROMAN